తెలుగు కళాసమితి (న్యూజెర్సీ) 1988 ఉగాదికి నిర్వహించిన మినీ కథల పోటీలో
300 రూపాయల బహుమతి పొందిన రచన

సమయం తొమ్మిది గంటలు కావస్తోంది.

ఆ రోడ్డు మహా సందడిగా వుంది, స్కూళ్ళకి, కాలేజీలకి, ఉద్యోగాలకి వెళ్ళే వాళ్ళతో. నిండు గర్భిణిని తలపింపచేస్తున్న ఒకటవ నంబర్ బస్సు 'జ్యోతి బిల్డింగ్స్' దాటుతోంది.

బయట చూసేవారికి అది నిండుగా కనపడుతోందే గాని దాన్లో జరుగుతున్న అలజడి మాత్రం తెలియ ట్లేదు. కారణం-లోపల ఎంత గొడవ జరుగుతున్నా బస్సు తన గమనాన్ని ఆపడంలేదు.

యంత్రం... బస్సనేది యంత్రం. దానికి పట్టక పోవడంలో ఆశ్చర్యం లేదు. కానీ దాన్ని నడుపుతున్న వాడు- మనిషి. దాన్లో ప్రయాణం చేస్తున్నవారు- మనుషులు. ఇంత మంది మనుషులున్న ఆ బస్‌లో జరుగుతున్న చెడుని ఆపడానికి ఒక్కళ్ళకి ... ఒక్కళ్ళకి దమ్ముల్లేవు.

అందులో... ముసలీ, ముతకతో పాటు యువకులు కూడా... భావి భారత దేశానికి ప్రతినిధులు కూడా వున్నారు.

అన్నిటికన్నా ఆశ్చర్యం – రక్షకభటులు కూడా వున్నారు అందులో. అయినా వారికి కూడా దాన్ని ఆపడానికి ధైర్యం చాలడంలేదు. ఇంతమందిని ఒకేసారి భయపెట్టి నిరాటంకంగా ఆ పని సాగిస్తున్నవారు టెర్రరిస్టులు కాదు... డెకాయిట్స్ అంతకన్నా కాదు.

అష్టాల్ ఇద్దరు మామూలు మొగపిల్లలు. నిండా ఇరవై రెండు దాటని మొగవాళ్ళు. వాళ్ళకున్న పెద్ద ఎస్సెట్ అల్లా వాళ్ళు కాలేజీ స్టూడెంట్లు అవడమే.

కేవలం ఆ కారణం వల్లనే ఏమంటే ఏమొస్తుందో అనే భయంతో నోరుమూసుకు కూర్చున్నారు అక్కడి వారు.

కేవలం ఆ కారణం చేతనే పోలీసులు కూడా కిమ్మనకుండా కూర్చున్నారు. ఏమన్నా అంటే మళ్ళీ విద్యార్థులంతా కలసి సమ్మె చేయరూ... బాప్‌రే. అదే భయం అందరిలోను.

వాళ్ళ అల్లరికి బలైపోతున్న బలిపశువు 'జ్యోతిర్మయి' అనే పిల్ల. ఆడపిల్ల. తెలుగు ఆడపడుచు. 'సైల్లా' కాలేజీలో డిగ్రీ చదువుతోంది.

"ఛ! ఈ దేశంలో ఆడపిల్లగానే కాదు, అందంగా కూడా పుట్టకూడదు" అని రోజూ అనుకోవలసి వచ్చేంత అందమైనది, ఆకర్షణీయమైనది. మధ్యతరగతికి చెందడం కూడా ఆమె పరంగా ఇంకో శాపం.

వెనక నుంచి ఆ ఇద్దరూ విసురుతున్న అశ్లీలమైన పదాలతో కూడుకున్న మాటలు, పాటలూ వినబడుతూ వున్నా, అవి తన గురించే అని తెలిసి కూడా నోర్మూసుకుని, తలవంచుకుని కూర్చోవలసి వచ్చిన తన దుస్థితిని తల్చుకుంటూ విపరీతమైన అవమానంతో బస్‌లోంచి దూకేద్దామా అని అనిపిస్తోంది ఆమెకి.

"టికెట్, టికెట్" వచ్చిన కండక్టర్‌కి "సైల్లా" అంటూ చిల్లర అందించింది.

వెంటనే వెనుక నుంచి రెండు చేతులు తోసుకుంటూ ముందుకు వచ్చాయి. "మాకూ సైల్లాకే" అంటూ వెకిలిగా నవ్వాయి వాటి తాలూకు కంఠాలు.

ఆ చూపులు తన్ని గుచ్చుతున్నా కూడా తనని కాదన్నట్టుగా అలాగే నిలబడి వుంది జ్యోతిర్మయి.

బస్ లోంచి ఇద్దరు దిగితే పది మంది ఎక్కుతున్నారు. ఫుట్‌బోర్డ్ మీద కూడా నుంచుని జనం ప్రయాణం సాగిస్తున్నారు. ఉక్క, దానికి తగ్గట్టుగా స్పీడ్ బ్రేకర్స్ వచ్చినప్పుడల్లా అదేపనిగా మీదపడి పోవడానికి ట్రై చేస్తున్నాడు వెనకతను.

ఈ అల్లరి భరించలేకపోతోంది జ్యోతిర్మయి. దుఃఖాన్ని ప్రయత్నపూర్వకంగా ఆపుకొంటోంది. కంఠంలో ఆపి వుంచిన దుఃఖానికి నరాలు తెగిపోతాయా అన్నట్టుగా వుంది ఆమె స్థితి. ఆమెకి ఎక్కడో చదివిన వ్యాసం తాలూకు కొన్ని పంక్తులు గుర్తొచ్చాయి. నేటి స్త్రీకి తప్పనిసరిగా కరాటే, ఝాడో లాంటి విద్యలు వచ్చి తీరాలని, ప్రతి స్త్రీ విద్యతోపాటు తప్పక ఇవన్నీ నేర్చుకుని తీరాలని సమర్థిస్తూ ఎవరో రాసిన ఆర్టికల్ అపుడు చదివి, "ఆ... ఏం నేర్చుకోవాల్లే" అని కొట్టి పారేసింది. కానీ ఇప్పుడు అనిపిస్తోంది, వాటి అవసరం చాలా వుంటుందని.

వెధవ పాట ఒకటి పాడుకుంటూ మీదకి వస్తున్న అతని స్పర్శకి కంపరంగా ముందుకు జరిగింది. ముందర కూడా ఏ మాత్రం స్థలం లేక అలాగే నిలబడింది. ఏదో సినిమాలో హీరో ఎంతో అశ్లీలమైన పదాలతో వర్ణిస్తూ తన బెటర్‌హాఫ్‌ని పొగుడుతున్న పాట ఒకడు పాడితే దానికి నోటితో మ్యూజిక్ సమకూరుస్తూ ఒకడు కాలు ముందుకు చాపి సున్నితంగా (అనుకుని) రుద్దుతున్నాడు. బస్ ఇచ్చిన చిన్న కుదుపుకి అదే సందు అన్నట్టుగా ఒక్కసారిగా జ్యోతిర్మయిని అంటుకుపోయాడు వెనక వాడు. అతని చెయ్యి ఆమె భుజాన్ని నొక్కిపట్టింది. నోటితో పిచ్చి చప్పుడు ఒకటి చేసి వెనక్కి సర్దుకున్నాడు మళ్ళీ.

చుట్టూ ఉన్నవాళ్ళు టికెట్ లేకుండా సినిమా చూస్తున్నట్టుగా కొంతమంది, బాధగా కొంతమంది అలా చూస్తునే వున్నారు, కానీ తమకెందుకులే అన్న భావం ప్రతి ఒక్కళ్ళలోను కనపడుతోంది. పైగా భయం.

అప్పుడే అనుకోని విధంగా అక్కడొక చిత్రం జరిగింది. బస్‌లోని జనమంతా గుడ్లప్పగించి అటువేపే చూస్తుండిపోయారు.

'ఫట్'మని ఆ యువకుడి చెంపను ముద్దుపెట్టుకున్న తన చేతిని వెనక్కి తీసుకున్నాడు ఆయన. ఒక చేతిని బలంగా ఉపయోగించడంవల్ల రెండో చేతి మీదే శరీరం

అంతా మోపి వణుకుతున్న కర్రని అదుపులో పెట్టడానికి ప్రయత్నిస్తూ, జారిపోతున్న కళ్ళ అద్దాలని సరిజేసుకుంటూ, 'ఊ... కానీ, ఇంక పోనీయ్ బస్‌ని' అన్నట్టుగా డ్రైవర్‌కి సైగ చేస్తున్న వృద్ధుణ్ణి చూసి అక్కడి వాళ్ళకి నోట్లోంచి మాట రాలేదు. ఆయన అంతకు ముందర స్టేజ్‌లోనే బస్ ఎక్కాడు. ఉన్నట్టుండి అక్కడిదాకా ఎలా వచ్చాడో!

చిన్న శబ్దంతో బస్ మళ్ళీ బయల్దేరబోయింది. కానీ హఠాత్తుగా రెండు మూడు ఎముబోతులు ఒక్కసారిగా అరిచినట్టైన శబ్దానికి ఇంజను ఆఫ్ చేసి వెనక్కి తిరిగి చూశాడు డ్రైవర్.

యువకులిద్దరూ వృద్ధుడి చొక్కా పట్టుకుని విసురుగా లాగుతూ అడుగుతున్నారు "ఏరా... ముసలాడా బతకాలని లేదా. ఎంత ధైర్యం. అయినా నిన్నేం చేశాం... రే"అంటూ చెయ్యెత్తిన అతని చేతికి తన చేతి కర్రని అడ్డం పెడుతూ,

"నువ్వింందాకట్నించీ ఆ అమ్మాయి పాదం అనుకుని నా పాదాన్ని ఒకటే నలిపేస్తున్నావ్. నా పాదాన్ని నలిపే హక్కు నీకెవడిచ్చాడోయ్"-నింపాదిగా అన్న ఆయన మాటలకి అప్పటిదాకా జరిగినదంతా మర్చిపోయి ఒక్కసారిగా పెద్దపెట్టున నవ్వేశారు అందరూ. అక్కడ్నించీ అందరి నోళ్ళకీ ఒకేసారిగా పక్షవాతం వదిలింది. అందరూ మనిషికోమాట అనడం మొదలుపెట్టారు.

ఎదురు మాట్లాడితే తమ మీదకే వస్తుందేమో అని అక్కడే దిగి నడుచుకుంటూ వెళ్ళిపోయారు మిత్ర ద్వయం.

బస్ కదిలింది. విశాలమైన జ్యోతి కళ్ళు ఆయన వేపు గౌరవంగా చూస్తూ వర్షిస్తున్నాయ్.

"థాక్సండీ తాతగారూ... వాళ్ళిద్దరూ ఇందాక ఉన్నించీ అల్లరితో చంపేస్తున్నారు. చూళ్ళేకపోతున్నాం వాళ్ళ అరాచకం..." పక్కనే వున్న అతను అన్నాడు ఆయనతో.

"మరి చూడక ఏం చేస్తారు. మీరు అంత చేతకాని దద్దమ్మలు అయినప్పుడు చూడక తప్పదు-మీకు. ఛ! ఎంత చచ్చుతనమయ్యా మీలో! తాతనయినా నేనే నయమే మీకన్నా. వాడి అరాచకం చూళ్ళేక అబద్ధం చెప్పయినా వాడి చెంప వాయగొట్టాను. నాకంటే ఎలాగూ శక్తి లేదు వాడితో కలియబడడానికి, మరి మీరేమయిపోయారు. ఇంతమంది యువకులు చచ్చు దద్దమ్మల్లాగ కూర్చోవడానికి సిగ్గులేదు?

అంటే మీ అక్కో, చెల్లెలో, భార్యో కాదనే కదా మీ ఉద్దేశ్యం. రేపు మీ వాళ్ళకీ ఇదే ప్రోబ్లం ఎదురైతే...? నీ, నా అనేది లేకుండా సమస్యల్ని ఎదుర్కోవడం అనేది ఎప్పుడు తెలుసుకుంటారో, అసలు తెలుసుకుంటారో లేదో ఈ తరం" గట్టిగా అంటూ బాధగా నుదురు కొట్టుకుంటూ, గొణుక్కుంటూ వుండిపోయారు ఆ తాతగారు.

పశ్చాత్తాపంతో అక్కడున్న చాలా మంది తలలు క్రిందికి వంగాయి.

అందులో కొన్ని తలలు అప్పుడే ప్రతిజ్ఞ కూడా చేశాయి "తప్పకుండా మీ బాట అనుసరిస్తాం తాతగారు" అని.

ఆంధ్రజ్యోతి
సచిత్ర వార పత్రిక

తెలుగు కళాసమితి న్యూజెర్సీవారి

1988 విభవ ఉగాది మినీ కథల పోటీ ఫలితాలు

తెలుగు కళాసమితి న్యూజెర్సీవారి ఉగాది మినీ కథల పోటీకి సుమారు పదిహేనువందలకు పైగా కథలు వచ్చాయని తెలియజేయడానికి సంతోషిస్తున్నాము. ఈ పోటీకి న్యాయ నిర్ణేతలుగా ఆంధ్రజ్యోతి సచిత్రవార పత్రిక సంపాదక వర్గంతోపాటు శ్రీయుతులు స్మైల్, ఘండికోట బ్రహ్మాజీరావు, ప్రసాదార్క వ్యవహరించారని తెలియజేయడానికి సంతోషిస్తున్నాము. ఈ పోటీకి వచ్చిన కథలలో కొత్త రచయితలు బాగా వైవిధ్యం కల రచనలు చేశారు. సామాజిక దృక్పథం, సామాజిక చైతన్యం యువ రచయితలలో బాగా వున్నట్టు కనిపిస్తోంది. సామాజిక స్పృహ పేరిట మూసపోసినట్లు వుండే భయంకరమైన యితివృత్తాలకు కాలం చెల్లిందని యీ రచయితలు చక్కగా రుజువుచేశారు. వీరికి మా అభినందనలు.

12 కథలకు 12 x 300 - రు. 3,600

1. అసంతృప్తి -ఆర్. సత్యానందం, అద్దంకి
2. చరిత్ర -శశిధర్, బెంగుళూరు
3. కొంతమంది యువకులు -అమళ్ళదిన్నె పద్మజాశర్మ, అనంతపురం
4. ట్రంకుపెట్టె -కొండా కుసుమకుమారి, మచిలీపట్నం
5. దొంగ ముద్దు -'ఆశ్లేష' ఎం.వి. సుబ్బారావు, భీమవరం
6. కంకులదొంగ -కాసి పల్లె వెంకటసుబ్బారెడ్డి, కావలి
7. జవాబు లేని ప్రశ్న -రామస్వామి, విశాఖపట్నం
8. ఆత్మవిశ్వాసి -ఎ. సువర్ణ, బెంగుళూరు
9. దెబ్బకు దెబ్బ -ఎ. రామలక్ష్మి, వనపర్తి
10. సానుభూతి -న్యాయపతి కమలారాంజీ, బరంపురం
11. ఒక్క బొచ్చ -పెనుమాక నాగేశ్వరరావు, గుంటూరు
12. స్పందన -సీసపాటి.చంద్రశేఖర్, కాకినాడ

ఆరు కథలకు 6 x 150 - రు. 900

1. బొట్టు -ఎస్. రహ్మత్ బాషా, రాయచోటి
2. అజాతశత్రువే అలిగిననాడు -పి. వెంకట్రామిరెడ్డి, అగ్రికో తిరుపతి
3. రెండు తోకల పిట్ట -మధు, ఎస్.పి., హైదరాబాద్
4. మందు -పాటిబండ్ల రజని, తిరువూరు
5. ఇది కథ కాదు -కొల్లూరు కోటేశ్వరరావు, మద్రాసు
6. కాకి -ఇంగువ అన్నపూర్ణ, హైదరాబాద్

50 రూపాయిల బహుమతి పొందిన కార్టూనిస్టులు

1. సదానంద, పాకాల 2. కృత్తిక, మద్రాసు 3. పి. సాయికృష్ణ, కోవూరు 4. దేవి, విజయవాడ 5. కాటూరి, నూతక్కి. 6. రాగతిపండరి, విశాఖ 7. శివ్, గన్నవరం 8. పద్మావతి, విజయవాడ 9. శ్రీనివాస్, తెనాలి 10. పి. సాయికృష్ణ, కోవూరు 11. బొమ్మన్, ఏలూరు 12. ఎ.వి.ఎం., విజయవాడ

* ఈ కథలను వరుస క్రమంలో ప్రకటిస్తాము. ఈ ప్రకటన కాక మరే ఉత్తరాలు బహుమతి గ్రహీతలకు వ్రాయడం లేదు. కార్టూన్ విజేతలకు, కథలకు బహుమతులు పొందినవారికి వారి వారి బహుమతుల మొత్తాలు తెలుగు కళాసమితి, న్యూజెర్సీవారి నుంచి అందగానే వెంటనే పంపించే ఏర్పాట్లు చేస్తాము.

ఈ పోటీలో సాధారణ ప్రచురణకు ఎన్నికైన కథల జాబితా తర్వాత ప్రకటిస్తాము.

—ఎడిటర్.